

Distància

Un relat de: [abraham](#)

Són les 7 del matí, llevat desde fa ja dues hores, contemplo les llums d'aquest nou indret. Em fumo, pacientment el cigarret i bec el millor café mai tastat.

Veig les muntanyes, les serralades, les carenes i els cims, tan diferents... i tan semblants al mateix temps.

M'imagino, corrent per la vall, pujant pels singles... i tu, al meu costat.

Al meu costat, una cadira buida. On imagino que seus i et deixes abraçar.

I de que serveix tanta bellesa, tans somnis, tan amor per la vida, si no hi ets per contemplar-ho amb mi?

He perdut part de la meva vida, buscant felicitat a la soledat, i creia que ho havia aconseguit, viatjant amb una mochila com a únic acompanyant.

Però t'he conegut, amor, i tot ha canviat... Res té sentit si no em pots acompanyar, si amb tu no puc compartir, el que veig, el que somio, l'aire que respiro, les estrelles que admiro, la terra que trepitjo, el cigarro que fumo i el café que degusto.

I com n'és de cruel la imaginació, quan estant a distàncies salades, et veig a cada racó, sento la teva veu i el teu somriure tan a prop... Però res és realitat.

Tansols l'amor que viatja i travessa oceans.